

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 11Co/504/2015
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5614201872
Dátum vydania rozhodnutia: 28. 06. 2016
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Roman Tichý
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2016:5614201872.3

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Romana Tichého a členov senátu JUDr. Evy Malíkovej a JUDr. Jany Kotrčovej v právnej veci navrhovateľa: L. M., nar. XX.XX.XXXX, bytom T. XXX, štátny občan SR, zastúpený splnomocneným zástupcom Pavlom Frunkom, bytom F. F., L. XX, štátny občan SR, proti odporcom: 1/ ČSOB stavebná sporiteľňa, a. s., so sídlom Radlinského 10, Bratislava, IČO: 35 799 200, 2/ Aukčný Dom, s. r. o., so sídlom Pribinova 462/84, Hlohovec, IČO: 36 253 073, zastúpený Advokátska kancelária JUDr. Eckmann, s. r. o., Trenčín, Mierové námestie č. 14, IČO: 47 241 110, 3/ VATMANN, spol. s r.o., so sídlom SNP 1, Liptovský Hrádok, IČO: 31 735 738, zastúpenému JUDr. Vladimírom Menichom, advokátom, so sídlom Jilemnického 8, Martin, IČO: 37 407 040, v konaní o určenie neplatnosti dobrovoľnej dražby, o odvolaní navrhovateľa proti rozsudku Okresného súdu Liptovský Mikuláš č. k. 4C/42/2014-402 zo dňa 23.10.2015, takto

rozhodol:

Rozsudok okresného súdu **p o t v r d z u j e**.

o d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom okresný súd žalobu zamietol. O trovách konania bude rozhodnuté samostatným uznesením do 30 dní od právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej.

O nároku navrhovateľa prvostupňový súd rozhodoval v zmysle ustanovení § 34, § 52 ods. 1, 2, § 80 písm. c /, § 151a, §151b ods. 1, § 151j ods. 1, § 151l ods. 1 Občianskeho zákonníka (ďalej len „OZ“) a podľa § 7 ods. 1, § 12 ods. 1, § 16 ods. 6, § 21 ods. 2 Zákona č. 527/2002 o dobrovoľných dražbách v znení účinnom do 31.05.2014.

Prvostupňový súd konštatoval, že podanou žalobou sa navrhovateľ domáhal určenia neplatnosti opakovanej dobrovoľnej dražby konanej dňa 11.12.2013 s tým, aby súd ako otázku predbežnú (prejudiciálnu) posúdil otázku platnosti Zmluvy o mimoriadnom medziúvere a stavebnom úvere, na zabezpečenie ktorej pohľadávky veriteľa bola uzavretá Zmluva o zriadení záložného práva k nehnuteľnostiam a Mandátna zmluva. Podľa okresného súdu otázka naliehavosti právneho záujmu je významná len vo vzťahu k tomu určaniu, akého sa navrhovateľ domáha v návrhu na rozhodnutie súdu, nie však vo vzťahu k otázke, ktorú má súd riešiť ako predbežnú (z odôvodnenia rozsudku Najvyššieho súdu SR 5Cdo/136/2007 zo dňa 30.04.2008), preto súd naliehavý právny záujem navrhovateľa na tomto určení podľa § 80 písm. c) O. s. p. neskúmal. Okresný súd mal za to, že v prejednávanej veci zo strany navrhovateľa neboli tvrdené a preukázané žiadne dôvody neplatnosti Zmluvy o mimoriadnom medziúvere a stavebnom úvere uzavretej medzi odporcom 1/ a navrhovateľom a rovnako dôvody, ktoré by mali za následok absolútnu neplatnosť tohto právneho úkonu, neboli zistené ani súdom. Ďalej mal okresný súd za preukázané, že medzi odporcom 1/ ako záložným veriteľom a rodičmi navrhovateľa U. M. a H. M. ako záložcami bola dňa 25.08.2008 uzavretá Zmluva o zriadení záložného práva k nehnuteľnostiam a Mandátna zmluva č. 20604514/528776704-N1, ktorej vklad bol povolený Správou katastra Liptovský Mikuláš dňa 23.09.2008 pod V 3455/2008. Podpisy záložcov boli overené na Meste Liptovský Hrádok. Záložné právo sa zriadilo na zabezpečenie pohľadávky záložného veriteľa, ktorá

vznikla zo Zmluvy o mimoriadnom medziúvere a stavebnom úvere č. 20604514/528776704 spisanej dňa 25.08.2008 medzi záložným veriteľom a dlžníkom - navrhovateľom, na základe ktorej záložný veriteľ poskytol dlžníkovi mimoriadny medziúver vo výške 66.387,84 eur. Všeobecná hodnota predmetu záložného práva s príslušenstvom bola stanovená Znaleckým posudkom č. 41/2008 zo dňa 02.06.2008 vypracovaného znalcom Ing. Danou Piatkovou vo výške 99.581,76 eur. V článku IV. bod 1. sa zmluvné strany dohodli, že ak dlžník nebude riadne a včas splácať zabezpečenú pohľadávku záložného veriteľa, záložný veriteľ je oprávnený začať výkon záložného práva a uspokojiť svoju pohľadávku výťažkom z predaja predmetu záložného práva, a to spôsobmi dohodnutými v bode 2. tohto článku (priamy predaj tretej osobe alebo vyhlásenie obchodnej verejnej súťaže) alebo na dobrovoľnej dražbe podľa zákona č. 527/2002 Z. z. o dobrovoľných dražbách v znení neskorších predpisov.

Okresný súd tiež konštatoval, že Zmluva o zriadení záložného práva k nehnuteľnostiam bola dojednaná písomne (§ 46 a § 151b OZ); záložca je fyzická osoba plne spôsobilá na právne úkony; nekonal v duševnej poruche, ktorá by ho robila na tento právny úkon neschopným; predmetom zmluvy je možné plnenie, keďže záložcovia v čase uzavretia zmluvy boli vlastníkami predmetu zálohu, teda nebola porušená jedna zo základných zásad súkromného práva, podľa ktorej nikto nesmie previesť na iného viac práv, než má sám. Vôľa zmluvných strán bola prejavovaná určite a zrozumiteľne, výkladom bola objektívne pochopiteľná, čo znamená, že typický účastník v postavení jej adresáta mohol túto vôľu bez rozumných pochybností o jej obsahu adekvátne vnímať. Navrhovateľ a záložcovia neboli k uzavretiu tejto zmluvy prinútení takými skutočnosťami, bez ktorých by k takémuto úkonu nedošlo, teda ich právny úkon bol urobený slobodne. Okresný súd nezistil ani hrubý nepomer medzi výškou pohľadávky odporcu 1/ a hodnotou predmetu zálohu a následne dražby, ktorý by mal za následok absolútnu neplatnosť Zmluvy o zriadení záložného práva k nehnuteľnostiam podľa § 3 ods. 1 OZ v spojení s § 39. Vykonaným dokazovaním mal ďalej okresný súd za preukázané, že popis nehnuteľnosti - stavby ako predmetu záložného práva nebol súladný so stavom zapísaným na príslušnom LV. V Zmluve bolo nesprávne uvedené, že sa jedná o rozostavanú stavbu rodinného domu. Záložný veriteľ preto prostredníctvom svojho pracovníka a príslušný pracovník Správy katastra Liptovský Mikuláš uvedenú zrejmu nesprávnosť zosúladiť dňa 23.09.2008. Táto oprava zrejmej nesprávnosti podľa okresného súdu nespôsobuje neplatnosť právneho úkonu, pretože odkladacou podmienkou čerpania mimoriadneho medziúveru navrhovateľom bolo práve správou katastra potvrdenie vkladu záložného práva v prospech záložného veriteľa a výpis z LV č. XXXX so zapísaným záložným právom v prospech veriteľa. Navrhovateľ mimoriadny medziúver čerpal a použil ho na kúpu predmetu záložného práva od svojich rodičov (záložcov). Rovnako neobstojí tvrdenie navrhovateľa, že záložný veriteľ zneužil tieseň alebo jeho ľahkovážnosť, keďže navrhovateľ nemal vedomosť, že úver, za ktorý ručí, nie je hypotekárny. Navrhovateľ ako stavebný sporiteľ požiadal odporcu 1/ o poskytnutie stavebného úveru za komerčných podmienok (mimoriadny medziúver), ktorý použil na kúpu predmetnej nehnuteľnosti. Uzavretie takejto zmluvy je v súlade so Zákonom o bankách a so Zákonom o stavebnom sporení. Okresný súd nezistil žiadne dôvody absolútnej neplatnosti tohto právneho úkonu, na ktorú absolútnu neplatnosť právneho úkonu súd prihliada z úradnej povinnosti (ex officio).

Okresný súd v súlade s právnym názorom odvolacieho súdu, ktorým je prvostupňový súd viazaný, skúmal platnosť/neplatnosť predmetných právnych úkonov, t.j. Zmluvy o mimoriadnom medziúvere a stavebnom úvere, ako aj Zmluvy o zriadení záložného práva k nehnuteľnostiam v zmysle ustanovenia § 52 a nasl. OZ, resp. Zákona o ochrane spotrebiteľa. Okresný súd dospel k záveru, že predmetné zmluvy majú spotrebiteľský charakter (nakoľko Zmluva o mimoriadnom medziúvere a stavebnom úvere slúžila na nadobudnutie nehnuteľnosti je vylúčená z pôsobnosti Zákona č. 258/2001 Z. z. o spotrebiteľských úveroch podľa § 1 ods. 2 písm. a) tohto Zákona). Spotrebiteľskou zmluvou je totiž každá zmluva uzavretá podľa OZ, ObchZ, ako aj podľa ktoréhokoľvek iného zákona, ktorej charakteristickým znakom je, že sa uzatvára vo viacerých prípadoch a že jej obsah spotrebiteľ podstatným spôsobom neovplyvňuje, keď zároveň je zřejmé, že na jednej strane vystupuje dodávateľ s poukazom na predmet jeho podnikania (činnosti), t.j. banka a na druhej strane spotrebiteľ - dlžník. Nepopierajúc povahu úveru ako absolútneho obchodu je potrebné na právny vzťah medzi navrhovateľom a odporcom 1/ aplikovať príslušné ustanovenia Zákona o stavebnom sporení, OZ, resp. Zákona o ochrane spotrebiteľa. Ochrana spotrebiteľa je významnou časťou politiky Európskej únie. V rámci tejto politiky je sledovaný cieľ k vytvoreniu regulatívneho rámca na to, aby dodávateľ v spotrebiteľských zmluvách pristupoval k tvorbe zmluvných podmienok v súlade s dobrými mravmi a bola tak zachovaná fiduciárna podstata záväzkového vzťahu medzi ním a spotrebiteľom. Zo strany navrhovateľa nebolo tvrdené ani preukázané, že dodávateľ v rozpore s požiadavkou osobnej starostlivosti nevytvoril vhodný časový priestor na

preštudovanie zmluvy a náležite neinformoval o podstatných okolnostiach zmluvy. Navrhovateľ požiadal o poskytnutie mimoriadneho medziúveru a stavebného úveru dňa 12.08.2008. K podpisu predmetnej úverovej zmluvy a záložnej zmluvy došlo následne dňa 09.09.2008, teda navrhovateľovi a záložcom bol poskytnutý dostatočný časový priestor, aby sa s predmetnou zmluvou oboznámili. Nebolo teda zistené porušenie odbornej starostlivosti dodávateľa poskytovať základné informácie prípadne, t.j. nesplnenie informačnej povinnosti dodávateľa (§ 3 ods. 5 Zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa). Zo strany navrhovateľa neboli ani tvrdené ani preukázané, aké neprijateľné zmluvné podmienky uvedené zmluvy obsahujú a tieto neboli ani zistené súdnou kontrolou. Úver je odplatný právny úkon a v prípade nebankových subjektov by odplata zo spotrebiteľskej zmluvy nemohla podstatne prevyšovať odplatu, ktorú by pri podobnom produkte poskytovali banky (§ 53 ods. 6). Zmluva uzavretá medzi navrhovateľom a odporcom 1/ bola zmluva uzavretá s bankou, ktorý podlieha bankovému dozoru, nie s nebankovým subjektom.

V spotrebiteľských vzťahoch bol zabezpečovací prevod práva zakázaný vo vzťahu k nehnuteľným veciam. V rozpore s odbornou starostlivosťou totiž dojednávajú dodávateľia so spotrebiteľom kúpnu zmluvu s dohodou, že po splatení úveru s príslušenstvom bude nehnuteľnosť prevedená naspäť. Vôľa spotrebiteľa totiž nebola zbaviť sa strechy nad hlavou, ale poskytnúť zabezpečenie splnenia dlhu. Pokiaľ išlo o otázku miery tolerancie prevýšenia hodnoty krytia nad výšku úveru, tolerovateľná hranica sa pohybovala okolo 140 %. V súdnom prípade ale nebol dojednaný zabezpečovací prevod práva, ale záložná zmluva. Na rozdiel od zabezpečovacieho prevodu práva, pri záložnom práve je možné tolerovať aj väčší rozdiel medzi hodnotou zálohu a výškou úveru. Nie je totiž vylúčené, že spotrebiteľ si môže na ten istých záloh dohodnúť viacej záložných práv a neskorším úverom splatiť úver skorší. Zákon poskytuje ochranu v prípade predaja zálohu, či už priamym predajom alebo cez inštitút dobrovoľnej dražby, ak ide o obydlie spotrebiteľa. Záujem spoločnosti na ochrane obydlia spotrebiteľa pri garancii práv dodávateľa, je oveľa vyšší ako majetkové záujmy dodávateľa. Právo na obydlie predstavuje základné právo a vnútroštátny súd ho musí zohľadniť pri vykonávaní smernice EHS 93/13 o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách ako vyplýva z rozhodovacej činnosti Súdneho dvora EÚ. Podľa tohto rozsudku ustanovenia smernice Rady 93/13/EHS o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách by sa mali vykladať v tom zmysle, že im neodporuje vnútroštátna právna úprava, ako aj úprava dotknutá o veci samej, umožňujúca vymôcť pohľadávku založenú na zmluvných podmienkach, ktoré sú prípadne nekalé, mimosúdnym výkonom záložného práva na nehnuteľný majetok, ktorý spotrebiteľ poskytol ako zabezpečenie pohľadávky, pokiaľ predmetná právna úprava prakticky neznemožňuje alebo nadmerne nesťažuje ochranu práv, ktoré spotrebiteľovi priznáva táto smernica, čo overiť prináleží vnútroštátnemu súdu. V predmetnej veci majetok dotknutý konaním o mimosúdnom výkone záložného práva, o ktorý ide vo veci samej, je nehnuteľnosť určená na bývanie spotrebiteľa a jeho rodiny. Strata rodinného obydlia totiž môže vážne ohroziť nielen práva spotrebiteľa, ale aj uviesť rodinu dotknutého spotrebiteľa do osobitne citlivej situácie. V práve Únie predstavuje právo na obydlie základné právo zaručené článkom 7 Charty, ktoré musí vnútroštátny súd zohľadniť pri vykonávaní smernice 93/13. V súdnej veci predmet zálohu - nehnuteľnosť nikdy neslúžila na bývanie členov rodiny navrhovateľa a ani nebola navrhovateľom kupovaná na účely bývania. Ako uviedol navrhovateľ vo svojej výpovedi na pojednávaní, v predmetnej nehnuteľnosti bývať nemal, a ani v nej nikdy nebýval on, ani sústavne nikto z členov jeho rodiny. Ako vyplýva z kolaudačného rozhodnutia príslušného stavebného úradu, ktorý je založený v Znaleckom posudku č. 104/2013 znalkyne Ing. Dany Piatkovej - Mesto Liptovský Hrádok, spoločný obecný úrad územného rozhodovania a stavebného poriadku zo dňa 15.05.2008, č. SOcÚ432/2008 na základe žiadosti U. M. a manželky H. zo dňa 14.04.2008 povolil zmenu stavby z „Nízko kapacitný sklad potravín - prístavba skladov a pohotovostného bytu" na „Nízko kapacitný sklad potravín - prístavba skladov a samostatná bytová jednotka". Ako vyplýva z vyjadrenia navrhovateľa, v predmetnej nehnuteľnosti už minimálne dva roky podniká jeho brat, ktorú skutočnosť mal súd preukázanú aj výpisom zo živnostenského registra na brata navrhovateľa Okresného úradu Liptovský Mikuláš, z ktorého mal súd preukázané, že brat navrhovateľa podniká pod obchodným menom H. M. BONA, miesto podnikania Pribylina 259 s tým, že s účinnosťou od 23.02.2011 na predmet podnikania - výroba krmných zmesí, s prevádzkarňou Liptovský Hrádok, Dovalovo 474, čo je dražená nehnuteľnosť.

Ďalej okresný súd konštatoval, že navrhovateľ mal vedomosť o tom, že záložná zmluva sa uzatvára na zabezpečenie pohľadávky záložného veriteľa. Mal vedomosť o tom, v akej výške čerpal úver a že sa jednalo o mimoriadny medziúver, ktorý slúžil na nadobudnutie vlastníckeho práva k nehnuteľnosti, ktorá bola predmetom záložného práva. Vedel, že porušením svojich zmluvných povinností splácať úver záložný veriteľ pristúpi k realizácii výkonu záložného práva. V samotnom procese pred uzavretím zmlúv, ktorých platnosť navrhovateľ namietal, bolo potrebné vypracovať znalecký posudok na hodnotu nehnuteľnosti, ktorá je predmetom zálohu. Rovnako muselo prebehnúť vkladové konanie pred

príslušnou správou katastra. Nakoľko sa jedná o výkon záložného práva, pre navrhovateľa sa nejednalo o prekvapivý stav, keďže mu bolo doručené aj oznámenie podľa ustanovenia § 151I ods. 1 OZ. Navrhovateľ nespochybnil a ani nevyvrátil tvrdenia odporcu 1/ vo vyjadrení zo dňa 23.10.2015. Podľa názoru okresného súdu to bol navrhovateľ, ktorý si porušil svoje povinnosti splácať úver riadne a včas a neudržiaval v platnosti poisťnú zmluvu, a preto sa okresný súd v žiadnom prípade nemohol stotožniť s tvrdením splnomocneného zástupcu navrhovateľa, že v tomto prípade sa jednalo o úžeru zo strany odporcu 1/.

Okresný súd dôvodil, že záložné právo ako právo akcesorické slúži na zabezpečenie pohľadávky tým, že v prípade riadneho a včasného nesplnenia je záložný veriteľ oprávnený zákonom stanoveným alebo v zmluve určeným spôsobom dosiahnuť splnenie svojej pohľadávky. Úkony odporcu 1/ ním vykonávané boli naplnením oprávnení, ktoré pre neho vyplývajú z inštitútu záložného práva - domáhať sa uspokojenia svojej pohľadávky z predmetu záložného práva. Tiež uviedol, že na záložné právo k nehnuteľnostiam sa vzťahuje zákon č. 162/1995 Z. z. o katastri nehnuteľností a o zápise vlastníckych a iných práv k nehnuteľnostiam (Katastrálny zákon). Záložné právo k predmetným nehnuteľnostiam bolo zapísané do katastra vkladom pod V 3455/2008 dňa 23.09.2008, odporca 1/ má preto postavenie záložného veriteľa, nie domnelého záložného veriteľa. Právo (nárok) na uspokojenie zo zálohu vzniká dňom, kedy je záložný veriteľ podľa hmotného práva oprávnený požadovať, aby bola zabezpečená pohľadávka uhradená z výťažku získaného speňažením zálohu, ten okamih nastáva vtedy, ak dlžník riadne a včas nesplnil zabezpečenú pohľadávku. Okresný súd konštatoval, že v prípade, že záložným právom zabezpečená pohľadávka nebola riadne a včas plnená, záložný veriteľ bol oprávnený pristúpiť k výkonu záložného práva.

Ďalej okresný súd poukázal na to, že listom zo dňa 02.04.2012, ktorý bol navrhovateľovi doručený 10.04.2012, odporca 1/ odstúpil od úverovej zmluvy, vyzval navrhovateľa na úhradu dlžnej sumy v lehote do 30.04.2012 a listom zo dňa 08.08.2012 záložný veriteľ oznámil navrhovateľovi začatie výkonu záložného práva podľa ustanovenia § 151I OZ, v ktorom uviedol dôvody začatia výkonu záložného práva a spôsob, akým si uspokojí svoju splatnú pohľadávku alebo ako sa bude domáhať uspokojenia zo záloh (formou dobrovoľnej dražby). Uvedené oznámenie navrhovateľ prevzal dňa 13.08.2012. Záložný veriteľ si splnil aj oznamovaciu povinnosť, ktorá mu vyplýva z ustanovenia § 17 ZoDD a povinnosť uvedenú v ustanovení § 151I ods. 4 OZ a začatie výkonu záložného práva zaslal príslušnej správe katastra a požiadal o vyznačenie poznámky, ktorú zásielku prevzala Správa katastra Liptovský Mikuláš dňa 13.08.2012. Oznámenie o začatí výkonu záložného práva záložcovi má hmotnoprávny význam, pretože záložný veriteľ môže pristúpiť k speňaženiu zálohu až po uplynutí 30 dňovej lehoty, ktorá sa počíta od doručenia tohto oznámenia záložcovi, pričom odporca 1/ uzavrel s odporcom 2/ Zmluvu o vykonaní dražby dňa 20.09.2012, ktorá spĺňa všetky náležitosti uvedené v ustanovení § 16 ZoDD a jej Prílohou č. 1 Zmluvy o vykonaní dražby zo dňa 14.09.2012 bolo Vyhlásenie záložného veriteľa o možnosti dražiť predmet dražby a Prílohou č. 2 Zmluvy o vykonaní dražby Vyhlásenie o pravosti, výške a splatnosti pohľadávky navrhovateľa. Tiež mal okresný súd za preukázané, že medzi odporcami 1/ a 2/ bola dňa 16.01.2013 uzatvorená Zmluva o vykonaní prvej opakovanej dražby a dňa 04.09.2013 Zmluva o vykonaní druhej opakovanej dražby, ktoré spĺňajú náležitosti uvedené v § 22 ods. 1 ZoDD.

Dražobník zaistil ohodnotenie predmetu dražby Znaleckým posudkom č. 108/2013. Okresný súd nevyhovел návrhu navrhovateľa na vykonanie dokazovania výsluchom svedka - znalca, ktorý predmetný posudok vypracoval. V druhom kole opakovanej dražby odporca 2/ stanovil výšku najnižšieho podania na 24.000,- eur, pričom sa predmetnú nehnuteľnosť podarilo vydražiť za 47.000,- eur, keď hodnota nehnuteľnosti stanovená Znaleckým posudkom č. 108/2013 bola stanovená na 43.100,- eur. Výška najnižšieho podania bola stanovená v súlade s ustanovením § 16 ods. 6 ZoDD v znení účinnom ku dňu uskutočnenia dražby. Oznámenie o dobrovoľnej dražbe obsahuje základné údaje o prebiehajúcej dražbe a o konkrétnych okolnostiach a podmienkach dražby, prostredníctvom ktorého dražobník vyhlasuje konanie o dražbe, zabezpečuje mu príslušnú publicitu. Okresný súd návrhu navrhovateľa na doplnenie dokazovania výsluchom poslancov Mestského zastupiteľstva Mesta Liptovský Hrádok pre mestskú časť Dovalovo nevykonával, nakoľko si odporca 2/ splnil povinnosť uloženú mu v ustanovení § 17 ods. 4 ZoDD. Rovnako si splnil povinnosť Oznámenie o dražbe vyvesiť na verejne prístupnej časti objektu, v ktorom sa dražba koná, na preukázanie ktorej skutočnosti súdu predložil ním vyhotovenú fotodokumentáciu. Dražobná spoločnosť nemôže niesť zodpovednosť za prípadné následné odstránenie oznámenia o dražbe na mieste, ktoré je verejne prístupné, prípadne za porušenie povinnosti obce uvedené oznámenie zverejniť.

Druhá opakovaná dobrovoľná dražba sa uskutočnila dňa 11.12.2013 v Hlohovci v priestoroch dražobníka t.j. v Hlohovci Železničná 4/A. Druhého kola dražby sa zúčastnilo šesť dražiteľov, jedná sa o miesto, ktorého dopravné a ubytovacie kapacity nemôžu prispievať k obmedzeniu možnosti záujemcov na

dražbe, dátum konania dražby bol stanovený na deň 11.12.2013. Navyše pre záujemcov je rozhodujúca cena nehnuteľnosti, jej stav, opotrebenie, poloha, potreba investícií, lokalita, vybavenosť a nie miesto samotnej dražby. Okresný súd dospel k záveru, že miesto, dátum a čas dražby dražobník určil tak, aby sa dražby zúčastnil čo najväčší počet záujemcov, odporca 2/ si teda splnil povinnosť vyplývajúcu z ustanovenia § 11 ods. 4 ZoDD. Ďalej okresný súd dôvodil, že bola vypracovaná notárska zápisnica, pričom spĺňa všetky náležitosti stanovené v ustanovení § 24 ods. 2 ZoDD. Nedošlo preto k zmareniu dražby podľa ustanovenia § 2 písm. j) ZoDD. Ak navrhovateľ spochybňoval hodnovernosť výpisu z účtu odporcu 2/ zistenú prostredníctvom InternetBankingu, neuviedol žiadne vážne dôvody pre ktoré by mal pochybnosti o hodnovernosti tohto dokladu, ani žiadne pochybnosti neboli zistené okresným súdom. Skonštatoval, že je potrebné uviesť, že navrhovateľ ako úverový dlžník už v čase uzavretia úverovej zmluvy mal vedomosť o tom, že úver splácať nebude. Podľa názoru okresného súdu tak zo strany navrhovateľa došlo k vylákaniu úveru zo strany úverového veriteľa, ktoré konanie nemôže požívať právnu ochranu a je vecou veriteľa, t.j. odporcu 1/ na zväžení ďalších, napr. trestnoprávných prostriedkov.

Okresný súd sa nestotožnil s tvrdením splnomocneného zástupcu navrhovateľa, že úmysel rodičov navrhovateľa bol predmetnú nehnuteľnosť odpredať za účelom získania kúpnej ceny, ktorá mala byť následne použitá na vyplatenie ich dlžôb a je len náhoda, že to bol navrhovateľ, ktorý chcel predmetnú nehnuteľnosť kúpiť. Navrhovateľ potvrdil, že všetky záležitosti okolo úveru vybavoval jeho otec. Potvrdil, že úmysel rodičov bol odpredať nehnuteľnosť za účelom získania finančných prostriedkov, potvrdil, že predmetná nehnuteľnosť slúžila za účelom podnikania, nie obydliu navrhovateľa a jeho rodiny, a preto by bolo v hrubom rozpore s dobrými mravmi poskytnúť konaniu navrhovateľa právnu ochranu. Podľa okresného súdu najviac poškodeným v tomto konaní je vydražiteľ, ktorý konal v dobrej viere a napriek tomu, že vydražil predmetnú nehnuteľnosť a urobil najvyššie podanie, od roku 2013 doposiaľ predmet svojho vlastníctva neužíva. Okresný súd dospel k záveru, že vedenie tohto súdneho konania zo strany navrhovateľa je účelové, nie s cieľom získať strechu nad hlavou, ale finančný prospech vo výške 20.000,- eur, čo napokon potvrdil aj splnomocnený zástupca na pojednávaní dňa 23.10.2015. Všeobecný súd nemusí dať odpovede na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam II. ÚS 251/04, III. ÚS 209/04, a preto okresný súd nevyhovел návrhu navrhovateľa na doplnenie dokazovania výsluchom svedkov, prípadne nariadenia znaleckého dokazovania, nakoľko mali byť nimi preukázané skutočnosti, ktoré sú právne irelevantné vo vzťahu k prejednávanej veci. O trovách konania okresný súd rozhodol v súlade s ustanovením § 151 ods. 3 O. s. p. tak, že rozhodnutie o trovách konania vyhradil na osobitné uznesenie po právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej.

Proti rozsudku podal v zákonom stanovenej lehote odporca odvolanie, ktoré dôvodil tým, že prvostupňový súd nevykonal navrhované dôkazy, čo malo za následok nesprávne zistenie skutkového stavu a nesprávne závery vo veci samej, nakoľko súd vyslovil rozsudok, ktorý nepredstavuje nič iné, iba nepreskúmateľný chaos v záveroch, ktoré sa navzájom vylučujú, nakoľko pri svojich úvahách dospel k nezlučiteľným záverom, že nehnuteľnosť, ktorá bola predmetom dražby nie je rodinný dom, avšak zároveň súd konštatoval, že dražba, ktorej predmetom bola nehnuteľnosť označená ako rodinný dom, je platná. Taktiež má za to, že z vykonaných dôkazov dospel súd k nesprávnym skutkovým zisteniam a závery o skutkovom stave nezodpovedajú zásadám pravdivosti a dôveryhodnosti. Pri porušení zákona nepostupoval prvostupňový súd v zmysle ustanovenia § 132 a § 153 ods. 1 O. s. p., podľa ktorého nie je viazaný taxatívnym vymenovaním porušení zákona.

Podľa navrhovateľa je dražba nezákonná, lebo ju nevykonala oprávnená osoba, čo vyplýva z predloženej notárskej zápisnice, ktorou bol osvedčený priebeh napadnutej dobrovoľnej dražby. V predmetnej notárskej zápisnici nie je uvedený správny a úplný údaj o rodnom čísle licitátora ani číslo dokladu, z ktorého totožnosť licitátora bola overená. Preto je dobrovoľná dražba neplatná. Notárska zápisnica bola nezákonne pozmeňovaná dodatočnými úpravami technikou retušovania, a preto nemohlo dôjsť k zákonnému osvedčeniu priebehu zákonnej dobrovoľnej dražby. Navrhovateľ nemohol zistiť uvedené skutočnosti, nakoľko dražobník mu nedoručil originál predmetnej notárskej zápisnice a prvostupňový súd porušil procesné práva, tým, že žiaden z dôkazov, ktorý do spisu doložili odporcovia, nedal navrhovateľovi k dispozícii.

Dražba je nezákonná z toho dôvodu, že došlo k porušeniu ustanovenia § 2 písm. j) zákona č. 527/2002 ZoDD, nakoľko nedošlo k uhradeniu ceny k vydraženému predmetu dražby v ustanovenej lehote. Okresný súd urobil nesprávny záver, že vydražiteľ vydraženú sumu zaplatil včas, čo mal preukázané iba fotokópiou účtu z internetu, ktorý nie je ani daňovým dokladom. Rovnako okresný súd urobil závery, ktoré nezodpovedajú zásadám pravdivosti a dôveryhodnosti pri úvahách o platnosti dražby s ohľadom na namietané porušenie zákona v zmysle ustanovenia § 11 ods. 1, a to miesto, dátum a čas začatia dražby,

ktoré musia byť určené dražobníkom po dohode s navrhovateľom dražby tak, aby nebola obmedzená možnosť účasti na dražbe.

Miesto konania dražby je vzdialené 232 km od miesta lokalizácie dražených nehnuteľností. Na dražbe sa zúčastnili len dvaja reálni dražitelia, ktorí urobili podanie. Úvaha súdu ohľadne ceny zistenej zo záložnej zmluvy, ceny pre zistenie účelu poistenia nemá oporu vo vykonaných dôkazoch. Ďalej namietal, že pokiaľ súd zamietol návrh navrhovateľa na nariadenie vykonania znaleckého posudku zameraného na správne ohodnotenie predmetu dražby, znamená to porušenie práv navrhovateľa na spravodlivé súdne konanie. Pri určení miesta dražby musí dražobník uvážiť, aký typ dražiteľov môže mať podľa všeobecnej skúsenosti záujem o daný predmet dražby a či je geografické umiestnenie dražby rozhodujúcim kritériom pre určenie okruhu záujemcov a tým aj miesta dražby. V predmetnej veci je predmetom dražby pozemok, rozostavaný dom v miestnej časti obce Liptovský Hrádok, teda miesto, kam sa vo zvýšenej miere sťahujú obyvatelia, čo je všeobecne známe a v takomto prípade je možné najväčší záujem o dražiteľov očakávať z obce Liptovský Hrádok a mesta Liptovský Mikuláš.

Žalovaný nepreukázal, prečo za miesto dražby určil práve obec Hlohovec vzdialenú 232 km od dražených nehnuteľností. Namietal tiež, že pokiaľ dražobník určil za miesto dražby obec Hlohovec, sťažil účasť dražiteľov z oblasti, kde sa nachádzajú predmetné nehnuteľnosti, a z ktorej sa účasť dražiteľov dala očakávať a tým obmedzil účasť na dražbe. Tým došlo k porušeniu čl. 20 Ústavy SR, pretože predmetné nehnuteľnosti sa vydražili hlboko pod cenu. Namietal tiež, že cena nie je „ľubovôľa“, a že v danom prípade došlo k určeniu nesprávnej všeobecnej hodnoty predmetu dražby, čo malo za následok, že sa do dražby neprihlásili rozumní záujemcovia, ktorí mohli očakávať, že dražba bude súdne napadnutá, čo malo vplyv na výťažok dražby. Má za to, že závery súdu a obrana žalovaného v rade 2/ o tom, že nemá povinnosť a právo podrobovať znalecký posudok ani postupy znalca prehodnocovaniu, je účelová a neodborná, lebo zákonodarca uložil dražobníkovi túto povinnosť v ustanovení § 12 ods. 1 ZoDD. Práve preto odporca v rade 2/ je ako dražobník povinný s odbornou starostlivosťou posudzovať, či závery znalca o všeobecnej hodnote predmetných nehnuteľností zodpovedajú cene obvyklej v mieste a čase konania dražby, čo nemožno považovať za revíziu znaleckých postupov a metodík znalca. Prvostupňový súd bol povinný zistiť, či existuje rozpor medzi deklarovanou všeobecnou hodnotou nehnuteľnosti a cenou skutočne zrealizovanou. V obdobných prípadoch znalecký posudok musí byť vyhotovený pre účely dražby a za zistenia takéhoto nedostatku vyhodnotený ako absolútne neplatný. Ďalej namietal, že návrh na vykonanie dražby nepodal vlastník, ale domnelý veriteľ, teda neoprávnená osoba.

Podľa odvolateľa prvostupňový súd rozhodol nezákonne, keď skonštatoval, že nezistil vady prejavu vôle, nakoľko pred podpisom si navrhovateľ ako dlžník a záložcovia nemali možnosť záložnej zmluvy si prečítať, preto sú takéto úkony voči navrhovateľovi neplatné. Posudzovaná záložná zmluva a úverová zmluva sú taktiež neplatné, pretože obsahujú neprimerané a nemorálne klauzuly o podstatných náležitostiach zmluvy, ktoré v konaní vo veci samej bude súd ako predbežné otázky posudzovať vo vzťahu k jednotlivým klauzulám napadnutých zmlúv a ich dopad na platnosť zmlúv ako celku. Podľa odvolateľa absolútnym neplatným právnym úkonom je aj neprimerané protiplnenie, keďže v tomto prípade ide o ručenie viacerými nehnuteľnosťami v hodnote vysoko prevyšujúcej pohľadávku veriteľa. Za odporujúce požiadavke dobrej viery a spôsobujúce značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach strán na škodu spotrebiteľa sa považuje aj neprimerané obohatenie v podobe úrokov a sankcií a ručenia majetkom, ktorého hodnota vysoko prevyšuje pohľadávku veriteľa v čase poskytnutia úveru. Pri skúmaní týchto predbežných otázok musí súd postupovať ex offa a nie je možné zabezpečiť ochranu navrhovateľa iným spôsobom, než predmetnú zmluvu o zriadení záložného práva k nehnuteľnostiam považovať za neplatnú v zmysle ustanovení § 37 a § 39 OZ. Okrem iného taktiež namietal, že v danom prípade sú neplatné dojednania posudzovaných zmlúv o neprimeraných sankciách nedovoleným spôsobom ako úrok z omeškania a poplatky za upomienky, ako aj dojednanie o strate výhody splátok, čo má za následok, že odporca 1/ si uplatňuje nedovolené obohatenie z neplatných klauzúl. Ochrana spotrebiteľa nemožno zabezpečiť iným spôsobom, než napadnuté zmluvy vyhlásiť za neplatné, čo má za následok aj neplatnosť dražby.

K podanému odvolaniu sa vyjadril odporca v rade 1/ tak, že sa plne stotožňuje s právnym názorom okresného súdu, ako aj s výrokom vo veci samej. Má za to, že súd zistil skutkový stav správne, vykonal všetky potrebné dôkazy, na základe ktorých dospel k správnym skutkovým zisteniam. V plnom rozsahu sa pridrižiava všetkých doterajších písomných a ústnych vyjadrení.

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací (§ 10 ods. 1 O. s. p.), preskúmal napadnutý rozsudok na základe podaného odvolania v rozsahu danom ustanovením § 212 ods. 1 O. s. p., a bez nariadenia odvolacieho

pojednávania (§ 214 ods. 2 O. s. p.) postupom v zmysle ustanovenia § 156 ods. 3 O. s. p. napadnutý rozsudok okresného súdu potvrdil v zmysle ustanovenia § 219 ods. 1, 2 O. s. p..

Podľa ustanovenia § 219 ods. 1 O. s. p., odvolací súd rozhodnutie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

Podľa ustanovenia § 219 ods. 2 O. s. p., ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

Krajský súd primárne uvádza, že základom jeho rozhodnutia je aplikácia vyššie citovaného zákonného ustanovenia, keďže sa v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozsudku okresného súdu a v podrobnostiach na jeho závery odkazuje. Krajský súd dodáva, že v prípade aplikácie ustanovenia § 219 ods. 2 O. s. p. nie je žiaduce, aby boli zopakované tie vecne správne závery, ktoré sú obsiahnuté v napadnutom rozsudku okresného súdu, ako aj správne posúdenie, pretože práve za použitia ustanovenia § 219 ods. 2 O. s. p. je postačujúce, ak vo vzťahu k odvolacím dôvodom sa len na zvýraznenie vecnej správnosti rozsudku okresného súdu zdôraznia podstatné a rozhodné skutočnosti a okolnosti. Uvedený postup a záver krajského súdu je aj v súlade s uznesením Ústavného súdu SR sp. zn. IV. ÚS 350/2009 zo dňa 8. 10. 2009, podľa ktorého „...odôvodnenia rozhodnutí prvostupňového súdu a odvolacieho súdu nemožno posudzovať izolovane, pretože prvostupňové a odvolacie konanie z hľadiska predmetu konania tvoria jeden celok (II. ÚS 78/2005, III. ÚS 264/2008, IV. ÚS 372/2008). Tento právny názor zahŕňa aj požiadavku komplexného posudzovania všetkých rozhodnutí všetkých všeobecných súdov (tak prvostupňového súdu, ako aj odvolacieho súdu a prípadne aj dovolacieho súdu), ktoré boli vydané v priebehu príslušného súdneho konania“.

Pre úplnosť odvolací súd k odvolacím dôvodom uvádza, že dôkazy hodnotí súd podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti; pritom starostlivo prihliada na všetko, čo vyšlo za konania najavo, vrátane toho, čo uviedli účastníci (§ 132 O. s. p.). Hodnotením dôkazov je činnosť súdu, pri ktorej vykonané procesné dôkazy hodnotí z hľadiska ich pravdivosti a dôležitosti pre rozhodnutie. Súd pri hodnotení dôkazov v zásade nie je obmedzovaný právnymi predpismi v tom, ako a s akým výsledkom má z hľadiska pravdivosti ten-ktorý dôkaz hodnotiť. Uplatňuje sa tu zásada voľného hodnotenia dôkazov.

K odvolaciemu dôvodu odvolateľa ohľadne ohodnotenia predmetu dobrovoľnej dražby odvolací súd poukazuje na ustanovenie § 22 ods. 1 ZoDD, podľa ktorého opakovaná dražba sa uskutoční na základe zmluvy o vykonaní opakovanej dražby uzavretej medzi navrhovateľom dražby predchádzajúcej dražby a dražobníkom, ktorý vykonával predchádzajúcu dražbu, ak predmet dražby nebol vydražený, alebo ak bola dražba zmarená vydražiteľom; dražobník v tomto prípade nemusí zaistiť nový odhad predmetu dražby, ak má k dispozícii odhad nie starší ako jeden rok pred konaním opakovanej dražby. Zmluva o vykonaní opakovanej dražby musí byť uzavretá do 10 dní po doručení zápisnice o vykonanej dražbe alebo vyznení o zmarení dražby. V prípade opakovanej dražby ide o špecifickú dražbu, ktorá nasleduje po pôvodnej dražbe, keď dražobník nemusí vykonávať niektoré úkony z dôvodu, že už boli vykonané v súvislosti s pôvodnou dražbou a ich opätovný výkon by bol duplicitný a z toho dôvodu zbytočný. Ani opätovné vyhotovenie znaleckého posudku nie je výslovne zákonom vyžadované, avšak na druhej strane z uvedeného zákonného ustanovenia nevyplýva ani zákaz vyhotovenia nového znaleckého posudku. V danom súdenom prípade by ani vypracovanie nového znaleckého posudku nemalo vplyv na neplatnosť dražby, keďže by sa nejednalo o žiadne porušenie zákonných ustanovení ZoDD. Pokiaľ teda namietal odvolateľ nesprávnosť posudku, z ktorého bolo napokon vychádzané v napadnutej opakovanej dražbe pre rozpor tohto posudku s Vyhláškou Ministerstva spravodlivosti SR o stanovení všeobecnej hodnoty majetku, tak krajský súd uvádza, že podľa ustanovenia § 12 ods. 1 ZoDD sa dražobníkovi ukladá povinnosť zabezpečiť ocenenie nehnuteľností podľa ceny obvyklej v mieste a čase konania dražby. V prvostupňovom konaní nebolo preukázané, že by znalecký posudok nebol vypracovaný riadne zapísaným znalcom a dražobník si splnil povinnosť zabezpečiť ocenenie predmetu dražby znaleckým posudkom č. 108/2013. Okrem toho treba uviesť, že cena určená znaleckým posudkom nie je rozhodujúca, nakoľko výsledkom dražby musí byť reálna trhová hodnota predávaných nehnuteľností v čase a mieste konania dražby. Určenie ceny znaleckým posudkom nie je rozhodujúcou skutočnosťou pre posúdenie platnosti dražby. Pre posúdenie zákonnej podmienky týkajúcej sa ceny z

hľadiska ZoDD je podstatná iba skutočnosť, či dražobník splnil svoju povinnosť a zabezpečil ocenenie nehnuteľnosti znaleckým posudkom. Vzhľadom na uvedené potom spochybňovanie vypracovaného znaleckého posudku kvalifikovaným znalcom nebolo dôvodom pre určenie neplatnosti dražby. Ani poukazovanie na znalecký posudok č. 133/2012 zo dňa 02.11.2012 s ohľadom na rozdielnu cenu vo vzťahu k posudku č. 108/2013, vypracovaným tým istým znalcom, ktorý bol podkladom pri opakovanej dražbe, nemá relevanciu vzhľadom na časový odstup a v súvislosti s pohybom reálnej ceny na trhu nehnuteľností.

Ako nedôvodnú vyhodnotil odvolací súd námietku odvolateľa týkajúcu sa nedoručenia oznámenia o opakovanej dražbe, ktoré bolo vyhotovené a podpísané dražobníkom iba 14 dní pred konaním dražby, čo je potvrdené aj notárskou zápisnicou o priebehu dražby. Vzhľadom k tomu, že v prípade opakovanej dražby je dražobník povinný zverejniť oznámenie o opakovanej dražbe najmenej 10 dní pred jej konaním bez ohľadu na to, či ide o opakovanú dražbu nehnuteľnosti, alebo hnutelných vecí a o v zmysle ustanovenia § 22 ods. 4 ZoDD, a zo spisového materiálu je zrejmé, že oznámenie o druhej opakovanej dražbe bolo zverejnené tak v notárskom centrálnom registri, aj v obchodnom registri, ako aj doručované v obci.

K odvolacej námietke odvolateľa, ktorá sa týka riadneho neoznačenia totožnosti licitátora a dražobnej spoločnosti v tom smere, že neobsahuje dátum narodenia, rodné číslo, ako aj údaje o bydlisku a štátnej príslušnosti, odvolací súd konštatuje, že predmetná zápisnica obsahuje dátum narodenia, miesto bydliska licitátora, odvolací súd udáva, že takéto označenie je v zmysle ustanovenia § 24 ods. 2 ZoDD postačujúce z hľadiska splnenia zákonných podmienok. V tejto súvislosti odvolací súd konštatuje, že ZoDD výslovne neurčuje, ktoré jeho ustanovenia majú takú povahu, že ich porušenie zakladá právo podať žalobu o vyslovenie neplatnosti dražby. Je zrejmé, že sa vychádza z extenzívneho výkladu, t.j. že porušenie ktoréhokoľvek zákonného ustanovenia ZoDD môže byť dôvodom pre podanie žaloby, avšak nepostačuje akékoľvek porušenie zákonného ustanovenia, ale musí ísť o také porušenie, ktorým je zároveň osoba, ktorá narušenie namietá, aj dotknutá na svojich právach. Uvedené znamená, že musí existovať príčinná súvislosť medzi porušením niektorého z ustanovení ZoDD a vznikom ujmy na právach žalujúcej osoby. Podľa názoru odvolacieho súdu aj keby bolo preukázané, že uvedené označenie licitátora je neúplné, nemohlo by to v danom prípade mať za následok ujmu na právach navrhovateľa.

Odvolací súd sa stotožnil aj so závermi prvostupňového súdu ohľadne vyhodnotenia platnosti právnych úkonov, ktoré predchádzali samotnej dražbe, teda zmluve o mimoriadnom medziúvere a stavebnom úvere, ako aj zmluve o zriadení záložného práva k nehnuteľnostiam z hľadiska spotrebiteľského práva. Prvostupňový súd tieto právne úkony posúdil správne, jeho interpretácia príslušných zákonných ustanovení bola na daný prípad aplikovaná vyčerpávajúcym spôsobom, a preto na závery okresného súdu v tomto smere odkazuje odvolací súd ako na vecne správne.

Ani čo sa týka posúdenia vzdialenosti miesta konania dražby od miesta, kde sa nachádza nehnuteľnosť, odvolací súd nemôže konštatovať, že by sa prvostupňový súd s touto otázkou nevysporiadal primeraným spôsobom. Naopak, s jeho závermi ohľadne tejto otázky sa odvolací súd plne stotožňuje, nakoľko okresný súd túto otázku riadne vysvetlil, pričom dostatočne a presvedčivo objasnil, z akých úvah vychádzal. Jeho rozhodnutie tak aj v tejto časti nemožno považovať za také, ktoré by bolo v rozpore s Čl. 46 ods. 1 Ústavy SR. Naopak, rozsudok vyčerpávajúcym spôsobom zodpovedal všetky právne relevantné otázky, ktoré súviseli s uplatneným nárokom. Pri výklade aplikácie právnych predpisov sa prvostupňový súd neodchýlil od znenia príslušných ustanovení, nepoprel ich účel ani podstatu, a preto rozhodnutie odvolací súd považoval za ústavné konformné. Nakoľko odvolacie dôvody odvolateľa boli neopodstatnené a neboli zistené ani nedostatky v postupe okresného súdu, na ktoré odvolací súd prihliada z úradnej povinnosti (pokiaľ majú vplyv na vecnú správnosť v rozhodnutí vo veci samej), tento potvrdil napadnutý rozsudok ako vecne správny.

O trovách odvolacieho konania rozhodne prvostupňový súd z dôvodu postupu okresného súdu podľa § 151 ods. 3 O. s. p., v zmysle ustanovenia § 224 ods. 4 O. s. p..

Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Žiline pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku riadny opravný prostriedok nie je prípustný.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie ako mimoriadny opravný prostriedok, ak to zákon pripúšťa v lehote dvoch mesiacov od doručenia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh).